

Draga mama!

En dan. En dan in te ni več. En dan od zvoka siren, ki v moji glavi ne pojenja. Mar je bilo tako težko nehati? Vidiš najstnika, ki naj bi mu vzor bila ti?

V šoli sem poslušal o posledicah kajenja, pitja alkohola, jemanja drog ... Ogromno je resničnih zgodb o voznikih, ki so vzeli življenje nedolžnim ljudem. Ti nisi imela izpita, voziti sploh nisi znala. Vendar ta omama, ki jo povzroča alkohol, ta omama te je zvalila na pot. Nisi mogla poiskati pomoči?

Opazujejo me. Vem. Gledajo me skozi stekleno steno in pazijo, da si ničesar ne naredim. Naročili so mi, naj ti pišem o svojih tegobah, da mi bo tako lažje. Pa mi ni.

Ko sem prišel domov, te ni bilo. Mislil sem, da si, tako kot vedno, v baru. Na poti tja pa te vidim ležati na tleh. Mama! Komaj 14 sem star ...

Alkohol ti je zastrupil jetra, preobremenil ledvice ... Tako je rekel zdravnik. Se spomniš, kako je bilo, preden je odšel oče? Preden je zaprl oči, me je še zadnjič pogledal in rekel: »Alkohol ni rešitev!« Nato je odšel.

Ko sem te opazoval, sem vedel, da je imel oče prav. Iz dneva v dan si bila bolj utrujena, bleda, neprespana, oči so bile rdeče obrobljene in na trenutke me nisi prepoznala. Mene, svojega sina.

Izgubila si službo in ni ti bilo lahko. Vendar si imela mene in očeta, svojo družino, in stala sva ti ob strani. Ni se ti bilo treba zateči k pivu in žganim pijačam. Le vinu si se izogibala, saj si ga v izgubljeni službi pila s sodelavci ... Vidiš, koliko opazim?

Lahko bi bilo drugače. Že takoj na začetku bi se lahko odpovedala alkoholu, potem bi si poiskala službo in oče ne bi odšel in vsi bi še vedno skupaj živeli z mojim bratcem ali sestrico ... Čutim, da sem tudi jaz kriv za njegovo/njeno smrt. Prej bi ti moral poiskati pomoč, moral bi spregovoriti v šoli, moral bi preprečiti očetov odhod ... A zdaj preteklosti ne morem spremeniti ... Lahko pa prihodnost.

Moji otroci ne bodo imeli od alkohola zasvojenih staršev, ker si tega ne zaslužijo. Naučil jih bom, da pobeg ni rešitev. Vedno bodo pri meni našli oporo, ramo, na katero se bodo lahko naslonili, in človeka, na katerega se bodo lahko zanesli.

Hvala ti, draga mama, za vse lepe spomine. Upam, da se imaš dobro, da me gledaš in podpiraš. Veš, kako je imeti občutek nemoči? Pomagaj mi spremeniti svet. Človeško življenje je pomembnejše od trenutek užitka in omame.

Z ljubeznijo, vedno tvoj, Sin

Ana Poljanšek, 9. a, OŠ Šenčur

Mentorica: Ana Marija Lednik